[Uitzending 428: Romeinen 7:1 t/m 6]

In Rom.7 komt een nieuw thema aan de orde, namelijk dat de gelovigen niet meer onder de wet zijn. Paulus heeft dit in Rom.6 al aangeroerd, maar nog niet uitgebreid behandeld. Wanneer een gelovige nog wel onder de wet zou zijn, dan zou iedere overtreding opnieuw leiden tot veroordeling.
Romeinen 7 vers 1:
Broeders en zusters, ik spreek toch tegen mensen die de wet kennen. Dan moet u ook weten dat de wet alleen iets over ons te zeggen heeft zolang wij leven.
Paulus begint met een beroep op de kennis van de gelovigen en wel in het bijzonder op de kennis van ‘de wet’ van Mozes. Het is wel zeker, dat de oudste kern van de gemeente van Rome bestond uit Joden en Joodse bekeerlingen (Hand.2:10) die goed op de hoogte waren van de wet, maar ook de later toegevoegde gelovigen met een niet-Joodse achtergrond zullen in de samenkomsten van de gemeente regelmatig uit de boeken van Mozes hebben horen voorlezen.
Paulus begint zijn onderwijs over de wet met een algemene waarheid: ‘De wet heerst over de mens gedurende de tijd dat hij leeft.’ Met opzet gebruikt de apostel het werkwoord ‘heersen’, omdat hij het laatste vers van Rom.6 heeft afgesloten met ‘onze Here’. **Nú** is Jezus Christus onze Here, vroeger heerste de wet over ons. Romeinen 7 vers 2:
Laten wij het voorbeeld nemen van een getrouwde vrouw. Zolang haar man leeft, is zij voor de wet aan hem gebonden. Maar als haar man sterft, geldt die wet voor haar niet meer.
Uit de wet kiest Paulus nu een heel specifiek voorbeeld, om te laten zien hoe de dood inderdaad een einde maakt aan de geldigheid van een bepaalde wet, in dit geval de wet op het huwelijk. Het voorbeeld van het huwelijk brengt de wettige verbondenheid naar voren van man en vrouw voor het hele leven tot de dood hen scheidt. In 1Korinthiërs 7 vers 39 zegt Paulus het als volgt: **Een getrouwde vrouw mag zolang haar man leeft niet bij hem weggaan. Maar als haar man sterft, is zij vrij. Dan mag zij trouwen met wie zij wil, maar dat moet dan wel een gelovige zijn.**

Maar, als één van de echtgenoten sterft, in dit geval de man, dan is de vrouw door het sterven van haar man ontslagen van de wet die haar aan de man had verbonden. Voor de vertaling '**een getrouwde vrouw**' staat in de Griekse grondtekst '*een vrouw, onder het gezag van de man zijnde*'. Het is een vaste uitdrukking die aangeeft dat het om een getrouwde vrouw gaat. De uitdrukking '**zij is vrij**' is de vertaling van een Grieks woord dat letterlijk: *tenietgedaan* of '*buiten werking gesteld*' betekent. Met betrekking tot de wet betekent het: *zij is ontslagen van, losgemaakt van de wet*. De wet die de verhouding tot haar man regelt. Romeinen 7 vers 3:

Als zij daarna met een andere man trouwt, is daar niets op tegen. Maar als zij gemeenschap met een andere man heeft terwijl haar eigen man nog leeft, maakt zij zich schuldig aan overspel.

Het zojuist gekozen voorbeeld wordt nu verder uitgewerkt. De vrouw die, terwijl haar man nog leeft, een andere man gaat toebehoren, is een echtbreekster. Echtbreuk werd volgens de OT wet met de dood gestraft (Lev.20:10). Maar als haar man gestorven is, is zij vrij van de wet (de wet betreffende het huwelijk met haar eerste man).

Dan is zij **geen** echtbreekster wanneer zij met een andere man trouwt. Deze mogelijkheid van een nieuw huwelijk (na het overlijden van haar man) wordt door Paulus in vers 4 op een bijzondere wijze uitgewerkt. In vers 4 past de apostel het toe op de verbintenis die een gelovige heeft met Christus. Hij of zij is vrijgemaakt van de wet die hem gebonden hield aan het leven van zonde. Romeinen 6 vers 4:

Vrienden, zo bent u niet meer gebonden aan de Joodse wet. Want toen Christus stierf, bent u mét Hem gestorven. Voor de wet bestaat u niet meer. Nu behoort u toe aan iemand anders, aan Christus die uit de dood is opgestaan. En hierdoor kunnen wij voor God een vruchtbaar leven leiden. Zoals de vrouw uit het voorbeeld vrij is geworden van een veroordeling of schuldigverklaring door de wet betreffende huwelijk en overspel, zo zijn ook de gelovigen bevrijd van een veroordeling door de wet. Want voor de gelovigen geldt: **toen Christus stierf, bent u mét Hem gestorven**. De gelovigen zijn niet meer levend voor de wet en daarom heeft de wet geen macht meer over hen.

Voor de wet bestaat u niet meer en daarom kan de wet de gelovigen ook niet meer veroordelen. Immers in vers 1 had de apostel al gezegd: **Dan moet u ook weten dat de wet alleen iets over ons te zeggen heeft zolang wij leven.**
Ook in Rom.6 vers 6 en 7 heeft Paulus al op dit feit gewezen: **Wij weten dat de persoon die wij vroeger waren, niet meer leeft, die is met Christus aan het kruis gestorven. Zo is ook afgerekend met het wezenlijke van de zonde. De zonde heeft niets meer over ons te zeggen. De zonde heeft geen macht over een dode.**

De gelovigen zijn naar hun oude menselijke natuur met Christus gekruisigd. Zij hebben deel gekregen aan het sterven van het lichaam van de Here Jezus.
In 2 Korinthiërs 5 vers 15 schrijft Paulus: **Als wij geloven dat Christus voor ons allen gestorven is, moeten wij ook geloven dat wij, wat ons oude leven betreft, gestorven zijn. Hij is gestorven, opdat allen die van Hem eeuwig leven kregen, niet langer voor zichzelf zullen leven, maar voor Christus, die voor hen gestorven en weer levend geworden is.**
Door de kruisdood van Christus heeft de wet geen macht meer over hen.
Kolossenzen 2 vers 14 en 15:
Hij (Christus) **heeft ons strafblad dat tegen ons getuigde, verscheurd, de lijst met regels waaraan we ons niet hebben gehouden. Dat bewijs heeft Hij vernietigd door het aan het kruis te slaan. Op die manier heeft God Zich ontdaan van alle heersers en machten. Hij heeft hen in het openbaar te kijk gezet en daarmee laten zien dat zij door het kruis van Christus overwonnen en verslagen zijn.**

Nu de verbinding met het lichaam van de zonde (de oude menselijke natuur) is verbroken, is de weg vrij voor een nieuwe verbintenis, namelijk met de opgestane Here Jezus Christus. Zoals de apostel Paulus al schreef in Rom.6:4, **zo mogen wij nu ook een heel nieuw leven leiden**.
In Rom.7:4 drukt hij dat uit met de woorden: **Nu behoort u toe aan iemand anders, aan Christus die uit de dood is opgestaan.** De gelovige is niet meer gebonden aan de Joodse wet. Paulus gebruikt met het woord ‘gebonden’ dezelfde uitdrukking als voor de vrouw in het voorbeeld.

Zij wordt (na het overlijden van haar man) de vrouw van een ander, d.w.z. ze gaat een huwelijksverbintenis aan. De verbondenheid tussen Christus en Zijn gemeente wordt in het NT op verschillende manieren beschreven, maar in het bijzonder met het beeld van een huwelijk of een toekomstig huwelijk. Het doel van deze verbintenis is **dat wij voor God een vruchtbaar leven kunnen leiden**.
Luisteraar, een vruchtbaar leven leiden voor de HERE is vaak een hele strijd en worsteling. In Kolossenzen 1 vers 9 t/m 15 schrijft Paulus een aantal dingen over deze worsteling en hoe gelovigen elkaar daarin kunnen steunen en bemoedigen.
Daarom blijven wij, vanaf de dag dat wij dat hebben gehoord, steeds voor u bidden. Wij vragen God om u te laten begrijpen wat Hij wil dat u doen zult. Wij vragen voor u om wijsheid en geestelijk inzicht. Dan zult u tot eer van de Here leven en doen wat Hij graag wil. Hoe beter u God leert kennen, hoe vruchtbaarder uw leven zal zijn. Ook vragen wij Hem u te sterken met Zijn geweldige, hemelse kracht, opdat u alles blij en geduldig kunt verdragen, en wij danken Hem dat Hij u in staat stelt om te delen in de heerlijke erfenis die toebehoort aan Zijn volk dat in het licht leeft. Want God heeft ons bevrijd uit de macht van de duisternis en ons een plaats gegeven in het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon, die onze vrijheid kocht met Zijn bloed en daardoor ontvingen wij vergeving voor al onze zonden. In de persoon van Christus is de onzichtbare God zichtbaar geworden, Hij is als Eerstgeborene verheven boven de hele schepping.

Luisteraar, laten ook wij vandaag (als gelovigen uit verschillende kerken en christelijke gemeenten) elkaar bemoedigen en ondersteunen. Laten we bidden met **en** voor elkaar dat ook wij een vruchtbaar leven mogen leiden voor de HERE. Romeinen 7 vers 5:
Toen wij nog ons eigen leven leidden, werd ons lichaam beheerst door zondige begeerten, die werden aangewakkerd door de wet. Het enige gevolg daarvan was de dood.
Het leven in verbinding met Christus heeft tot doel voor God vrucht te dragen. Het vroegere leven, dat door de wet gebonden was aan een bestaan onder de heerschappij en macht van de zonde, droeg vrucht voor de dood.

In Rom.6:21 t/m 23 schreef Paulus: **En wat was daarvan het resultaat? Dat u dingen deed waarvoor u zich nu schaamt, dingen die uitlopen op de dood. Maar u bent nu verlost van de zonde en u staat in dienst van God. Het gevolg daarvan is dat u nu bij God hoort en eeuwig leven krijgt. De zonde betaalt een hard loon: de dood! Maar de genade van God geeft wat niemand verdient: eeuwig leven met Christus Jezus, onze Here.**

Paulus typeert in vers 5 het oude leven van wet en zonde. In de verzen 7 t/m 25 komt hij op dit thema terug en zal uitleggen welke krachten in dat oude leven (onder de wet) werkzaam zijn.
Met '**ons eigen leven leidden**' bedoelt Paulus de vroegere situatie, een leven in en met 'de oude, gevallen, zondige natuur'. Het 'lichaam' is in vers 5 identiek aan de oude mens of het lichaam van de zonde.
Zondige begeerten die ons lichaam beheersten zijn driften en hartstochten die tot zonde leiden. Daarmee zijn zeker niet alleen seksuele hartstochten bedoeld, maar ook andere drijfveren zoals o.a. egoïsme, hebzucht, eerzucht, en heerszucht. Maar (schrijft Paulus in Gal.5:24) **Wie bij Jezus Christus hoort, heeft met zijn oude natuur en begeerten afgerekend, die zijn aan het kruis geslagen.**

De zondige begeerten **werden aangewakkerd door de wet**'. Paulus legt dat in vers 7 en 8 verder uit. De egoïstische mens voelt zich door Gods gebod in zijn zondige bewegingsvrijheid beperkt **en** zal dan **juist rebelleren** tegen deze wet en haar overtreden. In de vroegere situatie van de oude menselijke natuur 'droegen wij vrucht' voor de dood. Die vrucht bestond uit slechte gedachten, woorden, daden en karaktertrekken die op hun beurt weer bijdroegen tot 'de dood'. **Het enige gevolg daarvan was de dood** (schrijft Paulus in vers 5), de veroordeling tot het buitengesloten worden van het eeuwig leven. Maar, dat is niet wat de HERE wil. Hij wil dat wij Hem dienen en een vruchtbaar leven leiden. Romeinen 7 vers 6:
Maar nu zijn wij van de wet bevrijd. Omdat wij gestorven zijn, kan zij ons niet vasthouden. Nu kunnen we God op een heel nieuwe manier dienen: vanuit ons hart, door Zijn Geest, en niet op de oude manier door het naleven van wetten.

In vers 6 geeft Paulus een typering van het nieuwe leven tegenover het oude. De gelovigen '**zijn bevrijd van de wet**', aangezien zij (voor de wet) 'gestorven zijn' met Christus. Met de woorden '**zij kan ons niet vasthouden**' introduceert Paulus een nieuw beeld. De apostel stelt de wet voor als een gevangenis, waaruit wij door Christus zijn bevrijd.
Aan de christengemeente van Galatië schrijft de apostel: **Tot de komst van Christus werden wij door de wet bewaakt. Wij leefden bij wijze van spreken onder het strenge toezicht van de wet, zolang wij nog niet wisten dat wij op Jezus Christus mochten vertrouwen. Laat ik het anders zeggen: de wet was onze opvoeder, totdat Christus kwam en wij door in Hem te geloven recht voor God konden staan. Maar nu het geloof in Christus er is, heeft die opvoeder niets meer over ons te zeggen. Door het geloof in Christus Jezus bent u allemaal kinderen van God geworden** (Gal.3:23 t/m 26). Paulus schrijft in vers 6: **Maar nu zijn wij van de wet bevrijd.**
Het resultaat van dit bevrijd zijn uit de macht van de wet is een totaal nieuwe situatie, waarin gelovigen de HERE mogen dienen. Wij mogen Hem dienen **op een heel nieuwe manier: vanuit ons hart, door Zijn Geest**.

Daarbij vergeleken is de vroegere situatie: de oude manier, door het naleven van wetten. Het gaat in vers 6 om een dubbele tegenstelling. Een heel nieuwe manier die bij de Geest hoort **en** de oude manier die bij de wet hoort. Met **een heel nieuwe manier** verwijst Paulus naar het nieuwe verbond en de nieuwe tijd, die zijn aangebroken met de komst van de Messias, Jezus Christus. De OT profeten Jeremia en Ezechiël mochten er al woorden van de HERE over doorgeven (Jer.31:31 t/m 34 en Ezech.36:26 en 27).
Bij dit nieuwe door de Heilige Geest hoort ook een leiden van een heel nieuw leven. Dit nieuwe leven wordt gekenmerkt **en** geleid door de Heilige Geest die de gelovigen hebben ontvangen toen zij tot geloof kwamen.
Paulus heeft tot nu toe het thema en het onderwijs van en over de Heilige Geest nog bewust achterwege gelaten. Blijkbaar wil hij alles in systematische volgorde behandelen en bespreken. Het eerste vers van Rom.8 geeft dat ook aan. Na al het onderwijs in Rom.1 t/m 7 klinkt in Rom.8:1 t/m 3 een conclusie van dat wat is besproken: **Het is duidelijk dat mensen die van Christus Jezus zijn, niet veroordeeld zullen worden.**

Doordat u met Christus Jezus verbonden bent, geldt voor u de nieuwe wet: de wet van de Geest, de wet van het leven. U bent losgemaakt uit de wurgende greep van de zonde en bevrijd uit de macht van de dood. Het was voor de wet niet mogelijk te bevrijden uit de macht van de dood.
Vroeger leefden de gelovigen op de oude manier door het naleven van wetten. Het was een oud leven met een oude levensinstelling die gericht was op de zonde. Dit oude leven werd beheerst door de wet. In dat oude leven werd de mens door de wet geprikkeld tot zonde en tevens veroordeeld.
In 2 Korinthiërs 3 vers 6 lezen we: **Want hoe men ook probeert de wet van God te houden, het eindigt altijd met de dood. Door de Heilige Geest komt er leven.** Paulus schrijft aan de christengemeente van Rome, maar ook aan u, jou en mij: **Nu kunnen we God op een heel nieuwe manier dienen: vanuit ons hart, door Zijn Geest, en niet op de oude manier door het naleven van wetten.**

De eerste 6 verzen van Rom.7 zijn ingegaan op het thema: *dood door de wet, maar levend voor God.* In het volgende gedeelte gaat Paulus verder met een nieuw thema, namelijk: *de wet kan niet van zonde verlossen*. Maar dat wil ik graag in de volgende uitzending met u lezen en bespreken.
Aan het slot van **deze** uitzending wil ik nog kort ingaan op het belang van Rom.7 in het geheel van de brief aan de Romeinen en het geheel van de Bijbel. Rom.7 is een belangrijk hoofdstuk en meestal de toetssteen voor de waarde van een nieuw commentaar op de brief aan de Romeinen. Het is niet altijd eenvoudig om de logica van de gedachten van Paulus te begrijpen.
De weg van de minste weerstand is dan de bewering dat Paulus zelf in zijn onderwijs niet logisch is. Maar, dat is te kort door de bocht om een voormalig farizeeër van chaotische redeneringen te beschuldigen en vanuit geestelijk oogpunt is het een ondermijning van het apostolische gezag dat de Here Zelf (door de Heilige Geest) aan Paulus heeft gegeven.
Vanaf de eerste eeuw n. Chr. tot op de dag van vandaag zijn er twee gangbare interpretaties van de tekst die wij kennen als het zevende hoofdstuk van de brief van de apostel Paulus aan de Romeinen. De eerste leest in Rom.7 een getuigenis van de doorgaande strijd van Paulus **en** de christen tegen de zonde **na de bekering**.

De tweede interpretatie betrekt de woorden van Paulus in Rom.7 uitdrukkelijk op de tijd **vóór zijn bekering** en op de onverlos-te mens in het algemeen. Uiteindelijk gaat het om de vraag: wie is de ‘ik’ in Rom.7?

Wat we tot nu toe hebben gelezen en besproken brengt tot het volgende: **niet alleen** de zich in perversiteit onderdompelende heidenen, maar ook de Joodse mens, die ijvert voor de wet en het van de wet verwacht, moet tot het punt komen dat hij erkent verkocht te zijn onder de zonde, en komen tot het 'ik ellendig mens, wie kan mij verlossen?'
Dat betekent niet dat er vóór Christus geen heil was. Denk aan de woorden van David in de Psalmen en wat Paulus schrijft in Rom.4 vers 7 en 8:
Gelukkig is hij wiens misstap vergeven en wiens zonden niet meer gezien worden. Gelukkig is hij aan wie de HERE zijn zonde niet toerekent.

Vervolgens wil Paulus met Rom.7 **ook niet zeggen** dat dit zijn persoonlijke ervaring voor zijn bekering tot Jezus Christus was. De autobiografische interpretatie is in strijd met wat Paulus elders in het NT van zichzelf getuigt. Wat hij in Rom.7 zegt, is zijn begrip van wat de wet doet, los van de belofte. Paulus bedoelt **hier ook niet** de Joden te onderwijzen hoe ze de wet moeten verstaan, maar hij wil christenen (zowel Joden als heidenen) waarschuwen het behoud uit genade niet weer in te ruilen voor het behoud door het doen van de wet. Vanuit dat perspectief moet ook Rom.7:13 t/m 25 worden uitgelegd.

Tenslotte is er nog de interpretatie die er van uit gaat dat Rom.7 spreekt over de strijd tussen vlees en Geest in een christen.
Met andere woorden dat er in Rom.7 sprake zou zijn van een christen die nog vertrouwt op eigen kunnen **en** nog niet heeft geleerd te vertrouwen op de Geest. Maar, het gaat in Rom.7 niet om het leven in het vlees (de oude menselijke natuur) maar om het karakter van de wet.
Paulus vraagt in Rom.7:7, **Is de wet dan de oorzaak van de zonde?** Het antwoord is: **Geen sprake van!** Maar omdat de zonde in de mens woont, wordt de wet een instrument van de dood. Het is de zonde, en niet de wet die dood brengt. Dit thema wordt verder uitgewerkt in Rom.7.

Het hele hoofdstuk geeft een beeld van het leven onder de wet, verstaan vanuit het perspectief van een gelovige, die verlost is door Jezus Christus. Paulus bespreekt in Rom.7 en 8 het grote verschil tussen een leven onder de wet **en** een leven door de Geest.
Dat wil hij duidelijk maken.

Daarover meer in de volgende uitzending. We lezen dan Rom.7:7 t/m 25.